

A registered Political Party
ECI Registration No. 56/89/2011/PPS-I

ਮੈਂ ਹੀ ਭਾਰਤ ਦਾ ਮੈਨੀਫੈਸਟੋ

ਡਾਕਟਰ ਸੁਬੋਧ ਚੰਦਰ ਰਾਏ
ਐਮ.ਐਸਸੀ., ਪੀਐਚ.ਡੀ., ਐੱਲ ਐੱਲ.ਬੀ.
ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਪ੍ਰਧਾਨ

ਭਾਰਤ, ਜੋ ਕਿ ਇੰਡੀਆ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ, ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਸੰਪੰਨ, ਲੋਕਤੰਤਰੀ ਰਾਸ਼ਟਰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਲੋਕਤੰਤਰ ਦਾ ਇੱਕ ਮੂਲ ਸਿਧਾਂਤ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸ਼ਾਸਨ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਅਸੀਂ ਭਾਰਤ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਲੋਕਤੰਤਰ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇੱਥੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਵਾਪਰਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਸਿੱਧੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਵਜੋਂ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਲੱਖਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਵਿਆਪਕ ਭੁੱਖਮਰੀ, ਅਨਪੜ੍ਹਤਾ, ਬੇਰੁਜ਼ਗਾਰੀ ਅਤੇ ਬੀਮਾਰੀ, ਰਾਜ ਦੀਆਂ ਮਨਮਾਨੀਆਂ ਅਤੇ ਆਪਹੁਦਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਲਿਪਟੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਸਮਾਜ ਦੇ ਹਰ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਫੈਲਿਆ ਹੋਇਆ, ਸਰਵ ਵਿਆਪਕ

ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ—ਇਹ ਸਭ ਸਾਡੀ ਪੂਰਨ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਚੁੱਪ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ, ਜੇਕਰ ਲੋਕਤੰਤਰ ਦੇ ਇਸ ਦਿਖਾਵੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੱਚਾਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਘਿਨਾਉਣੀਆਂ ਹਕੀਕਤਾਂ ਸਾਡੀ ਸਪੱਸ਼ਟ, ਸਮੂਹਿਕ ਸਹਿਮਤੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ।

ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਪਿਤਾ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਪਾਲਣ ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਕਿਸਾਨ ਪੂਰੇ ਰਾਸ਼ਟਰ ਦਾ ਪਾਲਣ ਪੋਸ਼ਣ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਰਕਪੂਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮੂਹਿਕ ਕਿਸਾਨ ਭਾਈਚਾਰੇ ਨੂੰ "ਰਾਸ਼ਟਰ ਦੇ ਪਿਤਾ" ਦੇ ਜਾਇਜ਼ ਖਿਤਾਬ ਤੱਕ ਉੱਚਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਲੱਖਾਂ ਕਿਸਾਨਾਂ ਦੀ ਭੁੱਖਮਰੀ ਅਤੇ ਕਰਜ਼ੇ ਕਾਰਨ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਕਰਨ ਦੀ ਭਿਆਨਕ ਹਕੀਕਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਥਿਤ ਲੋਕਤੰਤਰੀ ਭਾਰਤ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਨੂੰ ਕਿੱਥੇ ਲੁਕਾ ਸਕਦਾ ਹੈ? ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਵਿਰੋਧਾਭਾਸ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ: ਲੋਕਤੰਤਰ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਹੇਠ, ਇਸ ਰਾਸ਼ਟਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਰੰਤਰ, ਘਿਨਾਉਣੇ ਦਿਖਾਵੇ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ।

ਮੁੱਖ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਆਓ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੀ ਵਿਆਪਕ ਸਮੱਸਿਆ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ। ਜਨਤਾ ਇਸਦੇ ਹਰ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਖਾਤਮੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਤਰੱਕੀ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਰੁਕਾਵਟ ਦੱਸਦੀ ਹੈ। ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਅਰਬਾਂ ਰੁਪਏ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਅਹਿਮ ਸਵਾਲ ਪੈਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ: ਕੀ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਰਾਸ਼ਟਰ ਦੀ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਸੁਭਾਵਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਈਮਾਨ ਹੈ? ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਇੱਕ ਕਥਿਤ ਲੋਕਤੰਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਵੇਂ ਬਣੀ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਇੰਨੀ ਵੱਡੀ ਰਕਮ ਸਥਾਪਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਚੈਨਲਾਂ ਰਾਹੀਂ ਲੰਘੇ ਬਿਨਾਂ ਵਿਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਭੇਜੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਲੁੱਟ ਲਈ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਹਿਮਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਸੱਚਾਈ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਲੀਕ ਵਾਲਾ ਭਾਂਡਾ ਪਾਣੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦਾ, ਫਿਰ ਵੀ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਭਾਂਡੇ ਵਿੱਚ ਪਾਣੀ ਪਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਨੁਕਸਦਾਰ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਜਾਂ ਬਦਲਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਕੇ, ਅਸੀਂ ਨਿਰੰਤਰ, ਵਿਆਪਕ ਬਰਬਾਦੀ ਦੀ ਗਾਰੰਟੀ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।

ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਲੂਣ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਖਾਰ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਰਾਸ਼ਟਰ ਤੋਂ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਇਸ ਰਾਜ ਦੀ ਨੀਂਹ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਅਸਲ ਮਕਸਦ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਸੀਂ "ਕਾਨੂੰਨ" ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਨੇ ਇਸ ਧਰਤੀ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਮਕਸਦ ਨਾਲ ਰਾਜ ਕੀਤਾ: ਇਸਦੇ ਸਰੋਤਾਂ ਦਾ ਬੇਰੋਕ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਅਤੇ ਲੁੱਟ। ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਖੂਨ ਨੂੰ ਹੋਰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕੱਢਣ ਲਈ ਸਰੀਰ ਦੇ ਅੰਗਾਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਭਾਰਤਵਰਸ਼ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਗੁਲਾਮਾਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ।

ਇਸ ਜ਼ੁਲਮ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਦੇਖਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕੀਤੀ, ਫਾਂਸੀ ਦੁਆਰਾ ਮੌਤ ਸਮੇਤ ਅਕਹਿ ਤਸੀਹੇ ਸਹੇ। ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਸ਼ਾਸਕਾਂ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਜਲ੍ਹਿਆਂਵਾਲਾ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਨਿਹੱਥੇ, ਬੇਕਸੂਰ ਮਰਦਾਂ, ਔਰਤਾਂ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਕਤਲੇਆਮ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪਛਤਾਵਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ, ਇੱਕ ਕਤਲੇਆਮ ਜੋ ਅੰਨ੍ਹੇਵਾਹ ਗੋਲੀਬਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਭਿਆਨਕ ਕਾਰਵਾਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ "ਸਥਾਪਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ" ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ "ਕਾਨੂੰਨ" ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਸੰਸਦ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਤੋਂ ਆਜ਼ਾਦੀ ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ।

ਅਣਗਿਣਤ ਕਿਤਾਬਾਂ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ 15 ਅਗਸਤ, 1947 ਨੂੰ, "ਭਾਰਤ" ਨਾਮਕ ਖੇਤਰ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਰਾਸ਼ਟਰ ਵਜੋਂ ਉਭਰਿਆ, ਸਾਡੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਸੰਗਰਾਮੀਆਂ ਦੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੋਇਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਡੂੰਘੀ ਨਜ਼ਰ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਿਨ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਦੇ ਅਣਗਿਣਤ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਹੋਰ ਐਕਟ—"ਭਾਰਤੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਐਕਟ, 1947"—ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ। ਜਦੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਅਖਬਾਰਾਂ

ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਰੇਡੀਓ 'ਤੇ ਸੁਣਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸ ਦਿਨ ਦੇਸ਼ "ਸੁਤੰਤਰ" ਹੋ ਗਿਆ।

ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਐਕਟ ਨੇ "ਭਾਰਤ" ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਦੇਸ਼ ਵਜੋਂ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। "ਭਾਰਤ" ਦੇ ਸਾਬਕਾ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਐਕਟ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ "ਨਵੇਂ ਡੋਮੀਨੀਅਨ" ਬਣਾਏ: "ਭਾਰਤ" ਅਤੇ "ਪਾਕਿਸਤਾਨ"। ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਬਸਤੀ, "ਭਾਰਤ" ਸੀ, ਇਸਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ—ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਸਹੂਲਤ ਲਈ ਦੋ ਬਸਤੀਆਂ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ "ਨਵੇਂ ਡੋਮੀਨੀਅਨ" ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹਰੇਕ ਡੋਮੀਨੀਅਨ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਮੁਖੀ—ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ—ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸਬੰਧਤ ਡੋਮੀਨੀਅਨ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਨੇ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਇੱਕ ਹੈਰਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਐਕਟ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ "ਭਾਰਤੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਐਕਟ" ਹੈ, "ਸੁਤੰਤਰਤਾ" ਸ਼ਬਦ ਖੁਦ ਇਸਦੇ ਪਾਠ ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਦਿਖਾਈ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ। ਇੱਕ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, 1946 ਵਿੱਚ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਡੋਮੀਨੀਅਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਖਰੜਾ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਸੰਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਂਬਰ "ਭਾਰਤ ਦੇ ਨਾਗਰਿਕ" ਨਹੀਂ ਸਨ। "ਭਾਰਤ ਦਾ ਨਾਗਰਿਕ" ਸ਼ਬਦ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ "ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ" ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ, ਜੋ 26 ਜਨਵਰੀ, 1950 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ। ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਉਸ ਤਰੀਕ ਤੱਕ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਵਸਨੀਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਪਰਜਾ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਉਹ ਸੁਭਾਵਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਇਹ ਉਹੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਸਰਵਉੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਚਾਹਿਆ ਵੀ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਸੁਤੰਤਰ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ

ਦੁਆਰਾ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇ ਇਸਦੇ "ਮੂਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ" ਵਿੱਚ ਸੇਧਾਂ ਨੂੰ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਆਉ ਇਹ ਨਾ ਭੁੱਲੀਏ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਖੁਦ ਉਸੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਇੱਕ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ।

ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਸਾਡੇ 'ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦੇ ਸਹੀ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਹਕੀਕਤ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਸਾਡੀ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ, ਇਸ ਤੁਲਨਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ: ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ ਜਿੱਥੇ ਵੇਚਣ ਵਾਲਾ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ "ਉਦਾਰਤਾ" ਨਾਲ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਇੱਕ ਝੌਂਪੜੀ ਬਣਾਏਗਾ, ਅਤੇ ਖਰੀਦਦਾਰ, ਖਰੀਦ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਝੌਂਪੜੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਖਰੀਦਦਾਰ ਲੋੜ ਪੈਣ 'ਤੇ ਝੌਂਪੜੀ ਦੀ ਮੁਰੰਮਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸਨੂੰ ਇਸਨੂੰ ਢਾਹੁਣ—ਭਾਵ, ਇਸਦੀਆਂ "ਮੂਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ" ਨੂੰ ਬਦਲਣ—ਅਤੇ, ਮੰਨ ਲਓ, ਇੱਕ ਪੱਕਾ ਘਰ ਬਣਾਉਣ ਤੋਂ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਮਨ੍ਹਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਬਣੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ, ਵਿਕਰੀ ਰੱਦ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਵੇਚਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਕੰਟਰੋਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਆਉ ਮੰਨ ਲਈਏ ਕਿ ਉਸ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਜਦੋਂ ਇਹ ਉਪਮਹਾਦੀਪ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਹਲਚਲ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਰਤ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸੰਕਟ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਜਾਪਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਾਰਾ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਕਿ "ਸੁਤੰਤਰਤਾ" ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੰਸਦ ਕੋਲ ਸੰਵਿਧਾਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇਣ ਅਤੇ, ਜੇ ਲੋੜ ਹੋਵੇ, ਪੁਰਾਣੇ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਧਾਰਾ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ "ਭਾਰਤ" ਵਜੋਂ ਜਾਣੇ ਜਾਂਦੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਡੋਮੀਨੀਅਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਇੱਕ ਸੰਵਿਧਾਨ ਲੋਕਾਂ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਰਵਉੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਵਜੋਂ ਥੋਪਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਸਾਡੇ ਸਤਿਕਾਰਯੋਗ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਸੰਗਰਾਮੀਆਂ ਦੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ

ਭਾਰਤ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਰਾਜ ਅਤੇ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਮੁਕਤੀ ਲਈ ਬੁਨਿਆਦੀ ਲੋੜ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਜੰਜੀਰਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ ਸੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ "ਕਾਨੂੰਨ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਪਰਜਾ ਨੂੰ ਸਦਾ ਲਈ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾ ਕੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ।

15 ਅਗਸਤ, 1947 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ 26 ਜਨਵਰੀ, 1950 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਬਹੁਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਉਸ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਰਹੇ ਜਿਸਨੂੰ ਹੁਣ "ਭਾਰਤ" ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। "ਸੰਵਿਧਾਨ" ਦੇ ਅੰਦਰਲੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਇਹਨਾਂ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਜੀਵਨ ਮਿਲਿਆ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਚੱਲ ਰੱਖਿਆ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਲੁੱਟਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚਲਾਕੀ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਫਸਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾਲ ਸਮਝਦੇ ਹਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਦੱਸਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਭਾਰਤੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਤੀਹ ਮਿਲੀਅਨ ਕੇਸ ਲੰਬਿਤ ਹਨ। ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਕਿ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਨਾਲ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦਸ ਲੋਕ ਸਿੱਧੇ ਜਾਂ ਅਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਤਿੰਨ ਸੌ ਮਿਲੀਅਨ ਲੋਕ ਲਗਾਤਾਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਚਿੰਤਾਵਾਂ ਨਾਲ ਬੋਝੇ ਹੋਏ ਹਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਲ ਦਰ ਸਾਲ ਕਥਿਤ "ਸਮਾਵੇਸ਼ੀ ਵਿਕਾਸ" ਬਾਰੇ ਲਗਾਤਾਰ ਬਿਆਨਬਾਜ਼ੀ ਸੁਣਦੇ ਹਾਂ।

ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਸੱਚੀ ਮੁਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। 15 ਅਗਸਤ, 1947 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਹਿੰਸਕ ਅਤੇ ਹਿੰਸਕ ਦੋਵੇਂ ਵਿਰੋਧ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਆਮ ਸਨ, ਅਤੇ ਸ਼ਾਹੀ ਪੁਲਿਸ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਸੰਗਰਾਮੀਆਂ 'ਤੇ ਬੇਰਹਿਮ ਜੁਲਮ ਨਾਲ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੀ ਸੀ। ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸਮਝਣ ਯੋਗ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਲਿਸ, ਸ਼ਾਹੀ ਸੇਵਕਾਂ ਵਜੋਂ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਬਹੁਤ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਦੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੁਤੰਤਰ

ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੁਲਿਸ ਅੱਤਿਆਚਾਰ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਸੁਤੰਤਰਤਾ ਅਸਲੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੁਲਿਸ ਹੁਣ ਕਿਸ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਲੋਕਤੰਤਰ ਨੇ ਸੱਚਮੁੱਚ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਧਰਤੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਹੀ ਲੋਕ ਵਿਰੋਧ ਕਿਉਂ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ? ਜੇਕਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਲੋਕਤੰਤਰ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਲਈ ਕੀ ਮਜਬੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਬਣਾਏ ਹਨ? ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ—ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ, ਸਾਡੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ, ਸਿਰਫ਼ ਮਨੁੱਖ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ—ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ "ਦੇਸ਼" ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਸਲ ਅਰਥਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਸਿਆ ਹੋਇਆ ਇੱਕ ਖੇਤਰ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਅਸੀਂ "ਦੇਸ਼" ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਇੱਕ ਦੇਸ਼ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਵਿਸਥਾਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਚੰਦਰਮਾ ਇੱਕ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬੇਆਬਾਦ ਹੈ। ਇਹ "ਮਨੁੱਖਾਂ" ਅਤੇ "ਦੇਸ਼" ਵਿਚਕਾਰ ਗੂੜ੍ਹੇ ਸਬੰਧ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਤਰਕਪੂਰਨ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਫਿਰ, ਇੱਕ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਇਸਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਦੇਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡ ਕੇ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵੱਧ ਸਕਦਾ ਜੇ ਇਸਨੂੰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਅਕਸਰ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਨਕਲੀ ਪੈਮਾਨੇ 'ਤੇ "ਪਿੱਛੇ" ਹਨ। ਇਹ ਇੱਕ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਗਲਤ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਬਣਾਉਣੀ ਵਿਤਕਰੇ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ, ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਮਾਜ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਹੀ, ਵਿਤਕਰੇ ਦੇ ਬੀਜ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਬੀਜੇ ਗਏ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਲੋਕ ਮਿਹਨਤਕਸ਼ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈ ਸਕਣ।

ਜੇਕਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਅਨਿਵਾਰੀ ਹੈ, ਉਹ ਇੱਕ ਸੰਗਠਿਤ ਸਮੂਹ ਵਜੋਂ ਇੱਕਜੁੱਟ ਹੋ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਲੋਕ ਹੁਣ ਸਮਾਜ ਦੀ ਬਹੁਗਿਣਤੀ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਦਬਦਬਾ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਲਈ, ਆਬਾਦੀ ਵਿੱਚ ਵਿਤਕਰਾ ਪੈਦਾ ਕਰਕੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖੰਡਿਤ, ਕਮਜ਼ੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਸਦੀਆਂ ਤੋਂ ਸਹੇ

ਗਏ ਦੁੱਖਾਂ 'ਤੇ ਘੱਟ ਹੀ ਸਵਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪੈਟਰਨ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੁਝ ਡੂੰਘੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਵਾਲੇ, ਰਵਾਇਤੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਡਾ ਬਦਲਾਅ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ—ਅਤੇ ਇਸ ਬਦਲਾਅ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਖੁਦ ਹੈ। ਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਬਦਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਸੋਚ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਦੇਸ਼ ਦੀ ਧਾਰਨਾ ਹੀ ਬੇਮਾਇਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਨੁੱਖੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ, ਲੋਕ ਖੁਦ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ "ਅਸੀਂ" "ਮੈਂ" ਦਾ ਬਹੁਵਚਨ ਹੈ, ਮੈਂ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਦੇਸ਼ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਇਸਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਕੋਈ ਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ!

ਕੋਈ ਪੁੱਛ ਸਕਦਾ ਹੈ, "ਕੀ ਅਜਿਹਾ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਵਿਚਾਰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰ ਸਕਦਾ ਹੈ?" ਜਵਾਬ ਇੱਕ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਹਾਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ "ਮੈਂ" ਵਿੱਚ ਬਦਲਾਅ ਦਾ ਮਤਲਬ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲਾਅ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, "ਜੇਕਰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਇੰਨਾ ਸਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਬਹੁਤ ਪਹਿਲਾਂ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੁੰਦੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਦੇਸ਼ ਨੇ ਪੁਲਾੜ ਤਕਨਾਲੋਜੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਤਰੱਕੀ ਕਰਦਿਆਂ, ਕਾਫ਼ੀ ਤਰੱਕੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੇ ਤਰਕ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਪੱਧਰ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁਧਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਲਾਭ ਸਿਰਫ਼ ਆਬਾਦੀ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਹਿੱਸੇ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਭੁੱਖਮਰੀ, ਕੁਪੋਸ਼ਣ ਅਤੇ ਖੁਦਕੁਸ਼ੀ ਆਮ ਹਨ। ਇਸ ਅਸਮਾਨਤਾ ਦਾ ਮੂਲ ਕਾਰਨ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ "ਮੈਂ ਦੇਸ਼ ਹਾਂ" ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਫੈਲਿਆ ਹੈ।

ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਇਸ ਚੇਤਨਾ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ ਜੋ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਮੰਦਹਾਲੀ ਨੂੰ ਬਦਲਣ ਤੋਂ ਰੋਕਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਲੋਕ ਇਸ ਅਹਿਸਾਸ ਲਈ ਜਾਗ ਜਾਣ, ਤਾਂ ਇਹ ਬੇਰਹਿਮ ਸ਼ੋਸ਼ਣ 'ਤੇ ਬਣੀ ਸਮਾਜਿਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਵੱਡੀ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਪੈਦਾ ਕਰੇਗਾ। ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ, ਥੋੜ੍ਹੀ ਜਿਹੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਯੂਟੋਪੀਅਨ

ਕਹਿ ਕੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਡਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜੇਕਰ ਲੋਕ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪਛਾਣ ਲੈਣਗੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਇਮਾਰਤ ਤਾਸ਼ ਦੇ ਪੱਤਿਆਂ ਵਾਂਗ ਢਹਿ ਜਾਵੇਗੀ। ਪਰ ਸੱਚਾਈ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਯੂਟੋਪੀਅਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਸ ਕਥਿਤ ਸਭਿਅਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣ ਦਾ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸਰਲ ਤਰੀਕਾ ਵੀ ਹੈ। ਇਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰਸਤੇ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਲਈ, ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਬਹੁਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਨਪੜ੍ਹਤਾ ਅਤੇ ਗਰੀਬੀ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦੇ ਯਤਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਹੁਣ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਦਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਾਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਟੀਚੇ ਵੱਲ ਯਤਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਅਸਲ ਰੂਪ ਹਾਂ!

ਜਟਿਲ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਏ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ, ਆਓ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਘਰ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੀਏ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਜਸ਼ਨ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਰਾਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ, ਘਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੋਸ਼ਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਹਿਮਾਨ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਚਾਨਕ, ਬੁਰੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ, ਕੋਈ ਮੁੱਖ ਬਿਜਲੀ ਸਪਲਾਈ ਕੱਟ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪੂਰਾ ਘਰ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਮੱਚ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਲੋਕ ਡਰ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਭੱਜਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਹਨੇਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਲਝਣ ਅਤੇ ਘਬਰਾਹਟ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਇੱਕ ਦੂਜੇ 'ਤੇ ਡਿੱਗਦੇ ਹਨ, ਫਰਨੀਚਰ ਪਲਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਮ ਅਵਿਵਸਥਾ ਫੈਲ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਸਵਾਲ ਇਹ ਬਣਦਾ ਹੈ: ਅਸੀਂ ਇਸ ਬੇਅੰਤ ਜਾਪਦੇ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਤੋਂ ਕਿਵੇਂ ਬਚੀਏ?

ਬਿਜਲੀ ਤੋਂ ਅਣਜਾਣ ਲੋਕਾਂ ਲਈ, ਇਸ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਨੂੰ ਹੱਲ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਜਾਪ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਮਤਲਬੀ ਅਤੇ ਖੁਦਗਰਜ਼ੀ ਵਰਗੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਮਨੁੱਖੀ ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਜੋੜ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹੱਲ ਬਹੁਤ ਸਰਲ ਹੈ: ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਮੁੱਖ ਪਾਵਰ ਸਵਿੱਚ ਨੂੰ ਵਾਪਸ "ਚਾਲੂ" ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਹੀ ਹਨੇਰੇ ਕਾਰਨ ਹੋਈ ਹਫੜਾ-ਦਫੜੀ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਦੂਰ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਸ ਵਿਸ਼ਾਲ ਧਰਤੀ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਦਾ ਮੂਲ ਕਾਰਨ ਸਾਡੇ ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਗਿਆਨ ਦੇ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਲੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਅਗਿਆਨ ਨੂੰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਇਹ ਸਮੱਸਿਆਵਾਂ ਅਣਮਿੱਥੇ ਸਮੇਂ

ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਦੇਸਤਾਂ ਵਜੋਂ ਪਛਾਣਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ, ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਵਾਂਗ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਲੜਦੇ ਰਹਾਂਗੇ। ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ: ਕਿਸੇ ਨੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਮਨੁੱਖੀ ਸਭਿਅਤਾ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, ਪੂਰੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਕਦੇ ਵੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਚਾਲੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਸ ਲਈ ਦੁਨੀਆ ਦੇ ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਸੁਤੰਤਰ ਸੋਚ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਰਹੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਅੰਦਰੂਨੀ ਤਾਕਤ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋਣ ਦੇ ਇਸ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਸਮਾਂ ਹੁਣ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਆਓ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਾਲ ਤੋਂ, ਇਸਨੂੰ "ਭਾਰਤਵਰਸ਼" ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਸਿੰਧੂ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢਿਆਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਸਭਿਅਤਾ ਦਾ ਵਿਕਾਸ ਹੋਇਆ, ਜਿਸਨੂੰ ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿੰਧ ਘਾਟੀ ਸਭਿਅਤਾ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਸਭਿਅਤਾ ਦੇ ਉਭਾਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ, ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਦੱਖਣੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਉੱਨਤ ਸਭਿਅਤਾ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਹਾਂਕਾਵਿ ਰਾਮਾਇਣ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਵਿਦੇਸ਼ੀ ਹਮਲਾਵਰਾਂ ਨੇ, ਆਪਣੇ ਮਕਸਦਾਂ ਲਈ, ਪੂਰੀ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਲਈ "ਸਿੰਧ ਘਾਟੀ ਸਭਿਅਤਾ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਕਾਢ ਕੱਢੀ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਨਾਮ "ਇੰਡੀਆ" ਰੱਖਿਆ। ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ "ਸੁਤੰਤਰਤਾ" ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ, ਇਸ ਮਹਾਨ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਧਰਤੀ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ "ਇੰਡੀਆ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਾਮ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਇੱਕ ਧਰਤੀ ਦੇ ਦੋ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਾਮ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ: "ਇੰਡੀਆ" ਅਤੇ "ਭਾਰਤ"?

ਸਾਡੀ ਡੂੰਘੀ ਜੜ੍ਹਾਂ ਵਾਲੀ ਗੁਲਾਮੀ ਦੀ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਦਾਹਰਨ ਖੁਦ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਨਾਮ "ਇੰਡੀਆ, ਜੋ ਕਿ ਭਾਰਤ ਹੈ" ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਵਾਕਾਂਸ਼ "ਭਾਰਤ, ਜੋ ਕਿ ਇੰਡੀਆ ਹੈ" ਨਹੀਂ ਹੈ। "ਇੰਡੀਆ" ਨਾਮ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਡੇ ਸਾਬਕਾ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਸ਼ਾਸਕਾਂ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਲਈ। ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਸੁਤੰਤਰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਸਾਨੂੰ "ਇੰਡੀਆ" ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਿਆਂ, "ਭਾਰਤ" ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਨਾਮ ਵਜੋਂ ਅਪਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ "ਮਹਾਂਭਾਰਤ" ਦਾ ਅਧਿਐਨ

ਕੀਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ "ਮਹਾਇੰਡੀਆ" ਨਾਮ ਦੀ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਬਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ। ਆਓ ਅਸੀਂ "ਇੰਡੀਆ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਾਰਤ ਤੋਂ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਈਏ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਾਡੀ ਬੀਤੀ ਗੁਲਾਮੀ ਦੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਕਿਉਂਕਿ ਸੱਚੀ ਜਾਗਰੂਕਤਾ ਦੀ ਜੋਤ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਜਗਾਈ ਗਈ, ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਸੱਚਮੁੱਚ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਅਨੁਭਵ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਸੰਗਠਿਤ ਸਮਾਜ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਹੀ, ਨਿਯੰਤਰਣ ਸ਼ਕਤੀ "ਰਾਜੇ" ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਸਦੇ ਹੁਕਮ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣ ਗਏ; ਉਸਦਾ ਸ਼ਬਦ ਅੰਤਿਮ ਸੀ। ਪਰ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪਛਾਣਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਰਾਜੇ ਦੀ "ਰਾਜਗੀਰੀ", ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦਾ ਕਥਿਤ ਸਰੋਤ, ਖੁਦ ਬੁਨਿਆਦੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ। ਆਓ ਦੁਹਰਾਈਏ: ਅਸੀਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕਰਾਂਗੇ, ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਗੁੰਝਲਦਾਰ ਜਾਂ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਏ।

ਇਸਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ, ਆਓ ਪੂਰਵ-ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਦਿਨ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੀਏ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਸਮਾਜ ਦੇ ਗਠਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਨਦੀ ਵਗਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਕੰਢੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਅੰਬ ਦਾ ਰੁੱਖ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਰੁੱਖ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅੰਬ ਤੋੜ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਹੋਰ ਆਦਮੀ ਮੱਛੀ ਫੜ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਤੀਜਾ ਆਦਮੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਲ ਲਈ ਦੇਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਰੁੱਖ ਵਿੱਚ ਬੈਠੇ ਆਦਮੀ ਕੋਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ, "ਤੁਸੀਂ ਕੀ ਤੋੜ ਰਹੇ ਹੋ, ਮੇਰੇ ਦੇਸਤ?" ਆਦਮੀ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, "ਫਲ। ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਇੱਕ ਅਜਮਾਉਣਾ ਚਾਹੋਗੇ?" ਅਜਨਬੀ ਇੱਕ ਪੱਕਾ ਅੰਬ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਇਸਨੂੰ ਸੁਆਦੀ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ, "ਅੰਬ-ਮੈਨ" ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮਛੇਰੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਦਾਨ-ਪ੍ਰਦਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਤੋਹਫੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਮੱਛੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ "ਮੱਛੀ-ਮੈਨ" ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਅਗਲੇ ਦਿਨ, ਅਜਨਬੀ ਇੱਕ ਦੇਸਤ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਅੰਬ ਤੋੜਨ ਵਾਲੇ ਕੋਲ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਕਿ ਨਵੇਂ ਆਏ ਵਿਅਕਤੀ ਵੀ ਅੰਬ ਅਜਮਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਰੁੱਖ ਵਿੱਚ ਬੈਠਾ ਆਦਮੀ ਹੋਰ ਵੀ ਉਤਸ਼ਾਹ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਫਲ ਸਾਂਝੇ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਾਣ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਹ ਮੱਛੀ ਫੜਨ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਵੀ ਇਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ

ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਿਹਨਤ ਦੇ ਅੰਬ ਅਤੇ ਮੱਛੀ ਖਾ ਕੇ, ਅਜਨਬੀ ਮਿਹਨਤਕਸ਼ਾਂ ਨਾਲੋਂ ਲਗਭਗ ਦੁੱਗਣੀ ਊਰਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮਿਹਨਤਕਸ਼ ਰੁੱਖ 'ਤੇ ਚੜ੍ਹਨ ਜਾਂ ਮੱਛੀ ਫੜਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਲਗਭਗ ਅੱਧੀ ਊਰਜਾ ਖਰਚ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਅਜਨਬੀ ਕੋਈ ਊਰਜਾ ਨਹੀਂ ਖਰਚਦੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਧੋਖੇ ਰਾਹੀਂ, ਤੀਜਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਮਿਹਨਤ ਦੇ ਫਲ ਖਾ ਕੇ ਹੋਰ ਸਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਉਸਦੀ ਤਾਕਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਵਧਦਾ ਹੈ, ਲੋਕ ਉਸ ਤੋਂ ਡਰਨ ਲੱਗਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਕਦੇ ਇੱਕ ਅਹਿਸਾਨ ਵਜੋਂ ਮੁਫਤ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਲਾਜ਼ਮੀ "ਸੁਰੱਖਿਆ ਪੈਸਾ" ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਅਤੇ ਰਾਜਾ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ "ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਰਾਜ" ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਹੇਠ ਰਾਜੇ ਦੁਆਰਾ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੈ।

ਇਸ ਚਲਾਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੇ ਧੋਖੇ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੀ "ਰਾਜਗੀਰੀ" ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ—ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਢੰਗ ਨਾਲ। ਜੇ ਚੰਗੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਦਾਨ ਦੇ ਕੰਮਾਂ ਵਜੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸਨੂੰ ਮਾਲੀਆ, ਜਾਂ ਟੈਕਸਾਂ ਦੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਵਸੂਲੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਆਬਾਦੀ ਤੋਂ ਇਹਨਾਂ ਟੈਕਸਾਂ ਦੀ ਸੁਚਾਰੂ ਵਸੂਲੀ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਨੀਤੀਆਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ, ਜੋ ਹੁਣ ਲਗਭਗ ਧਰਮ ਗ੍ਰੰਥ ਦਾ ਦਰਜਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਅਰਥ ਸ਼ਾਸਤਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ "ਜਿਸਦੀ ਲਾਠੀ ਉਸਦੀ ਭੈਸ" ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ, ਰਾਜਾ ਕੁਝ ਗਲਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪਰਜਾ ਰਾਜੇ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ।

ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਰਾਜੇ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਨੂੰ ਸਵੈਇੱਛਾ ਨਾਲ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ; ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਅਧੀਨਗੀ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰਾਜਾ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਣੂ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਹੱਦ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ਪਰਜਾ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਇਹ ਪਰਜਾ ਇਹ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀ ਸਕਤੀ ਦਾ ਅਸਲ ਸਰੋਤ ਹਨ, ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਬਰਾਬਰ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਮਨੁੱਖੀ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ, ਨੇ ਇਸ ਸ਼ੋਸ਼ਣਕਾਰੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ

ਇੱਕ ਵੰਡ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅਮੀਰ ਅਤੇ ਗਰੀਬ, ਪੜ੍ਹੇ-ਲਿਖੇ ਅਤੇ ਅਨਪੜ੍ਹ, ਉੱਚੇ ਅਤੇ ਨੀਵੇਂ ਦੇ ਭੇਦਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਅਣਗਿਣਤ ਹੋਰ ਨਕਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਨੂੰ ਬੜੀ ਬਾਰੀਕੀ ਨਾਲ ਘੜਿਆ ਗਿਆ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਰਮਾਂ, ਜਾਤਾਂ, ਆਦਿ ਦੀ ਕਾਢ ਕੱਢੀ ਗਈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਅਣਗਿਣਤ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਵੰਡਾਂ ਜੋ ਕਦੇ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਕਦੇ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਸਨ। ਭੋਲੇ-ਭਾਲੇ ਪਰਜਾ, ਬੇਹੂਦਾ ਆਪਸੀ ਲੜਾਈ ਵਿੱਚ ਰੁੱਝੇ ਹੋਏ, ਰਾਜੇ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਚਲਾਕ ਚਾਲ ਨੂੰ ਪਛਾਣਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰਾਜਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਜਾਲ ਨੇ ਮਨੁੱਖੀ ਸਮਾਜ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗ੍ਰਸਤ ਕਰ ਲਿਆ। ਇਸਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਪਛਾਣਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ "ਗਰੀਬ" ਸ਼ਬਦ ਇੱਕ ਗਲਤ ਨਾਮ ਹੈ। ਰਵਾਇਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ "ਗਰੀਬ" ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਹ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਬੁਨਿਆਦੀ ਜੀਵਨ ਲਈ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ—ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਇੱਕ ਕੋਲਾ ਖਾਨ ਕਰਮਚਾਰੀ। ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਨੂੰ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਪਾਉਂਦਾ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਕੋਲਾ ਕੱਢਣ ਲਈ ਖਾਨ ਵਿੱਚ ਉਤਰਦਾ ਹੈ। ਕੋਲੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਕੀ ਕੋਲਾ-ਅਧਾਰਤ ਪਾਵਰ ਪਲਾਂਟ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਕੀ ਕੋਲੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਵੱਡੇ ਉਦਯੋਗ ਵੀ ਮੌਜੂਦ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ? ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਅਥਾਹ ਦੌਲਤ ਦਾ ਅਸਲ ਸਰੋਤ ਉਹ "ਗਰੀਬ" ਕਰਮਚਾਰੀ ਹੀ ਹੈ। ਫਿਰ, ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੀ ਵੱਡੀ ਦੌਲਤ ਦੇ ਸਿਰਜਣਹਾਰ ਨੂੰ "ਗਰੀਬ" ਕਹਿਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ?

ਆਓ ਹੁਣ "ਅਨਪੜ੍ਹ" ਸ਼ਬਦ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੀਏ। ਅਸੀਂ, ਕਥਿਤ "ਪੜ੍ਹੇ-ਲਿਖੇ" ਲੋਕ, ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਜਾਂ ਇੱਕ ਮੇਚੀ ਨੂੰ ਅਨਪੜ੍ਹ ਕਿਵੇਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਸਾਨੂੰ ਕਦੇ ਇਹ ਖਿਆਲ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਕਿ ਅਸੀਂ, ਜੋ ਆਪਣੀ ਸਿੱਖਿਆ 'ਤੇ ਮਾਣ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਉਹ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਜੋ ਇੱਕ ਕਿਸਾਨ ਜਾਂ ਮੇਚੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਅਸੀਂ, ਫਿਰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੁਨਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਨਪੜ੍ਹ ਨਹੀਂ ਹਾਂ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਰਸਮੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦੀ ਘਾਟ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਮੌਕਿਆਂ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕਿਸੇ ਦੀ ਲੱਤ ਤੋੜਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸਦੀ "ਬਦਕਿਸਮਤੀ" 'ਤੇ ਤਰਸ ਕਰਨ ਵਰਗਾ ਹੈ।

ਰਾਜਸ਼ਾਹੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਥਿਤ ਲੋਕਤੰਤਰ ਆਇਆ। ਰਾਜੇ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਈਰਖਾ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੇ ਕੰਟਰੋਲ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਦੀ

ਸਾਜਿਸ਼ ਰਚੀ। ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਕਿ ਅਸਲ ਸ਼ਕਤੀ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ "ਲੋਕਤੰਤਰ" ਵਿੱਚ "ਡੋਮੋਸ" (ਲੋਕ) ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ, ਬਾਹਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਲੋਕ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸਲੀਅਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ "ਲੋਕਤੰਤਰ" ਰਾਜਸ਼ਾਹੀ ਦਾ ਹੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰੂਪ ਹੈ। ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਫਰਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜਸ਼ਾਹੀ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇੱਕ ਰਾਜੇ ਦੀ ਬਜਾਏ, "ਲੋਕਤੰਤਰ" ਵਿੱਚ ਕਈ "ਮੰਤਰੀ" ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਜਿਵੇਂ ਗੁਲਾਮੀ ਦੀਆਂ ਜੰਜੀਰਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਥਿਤ ਲੋਕਤੰਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ, ਰਾਜਸ਼ਾਹੀ ਯੁੱਗ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰ ਲੁੱਟ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਦੌਲਤ ਦੇ ਪ੍ਰਦਾਤਾ ਵਜੋਂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ ਅਣਬਦਲੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਰਾਜਸ਼ਾਹੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਵਿਚਾਰ ਕਿ "ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਰਾਜੇ ਹਾਂ" ਇੱਕ ਸ਼ੁੱਧ ਕਾਵਿਕ ਕਲਪਨਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਅਸਲੀਅਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। "ਲੋਕਤੰਤਰ" ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ "ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ" ਕਰਨਗੇ, ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਚੁਣੇ ਗਏ ਕੁਝ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇਸ਼ 'ਤੇ "ਰਾਜ" ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਹ ਕੋਈ ਇਤਫ਼ਾਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਜੇ ਵੀ "ਸੱਤਾਧਾਰੀ ਪਾਰਟੀ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ। ਕੋਈ ਇਹ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ "ਸੁਤੰਤਰਤਾ" ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ "ਸ਼ਾਸਕ" ਕਿਵੇਂ ਮੌਜੂਦ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ "ਲੋਕਤੰਤਰ" ਵਿੱਚ "ਸਰਕਾਰ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕਤਾ 'ਤੇ ਵੀ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਾਨੂੰਨ, 1951 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚੋਣਾਂ ਕਰਵਾਈਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਜੇ ਇਹਨਾਂ ਚੋਣਾਂ ਵਿੱਚ "ਮੁਕਾਬਲਾ" ਕਰਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸੱਚੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਲਗਭਗ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਪਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੁੱਖ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਾਰਟੀ ਨਾਲ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ। ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਵਾਜਬ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਸਾਰੇ ਚੋਣ ਉਮੀਦਵਾਰ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੀ ਭਲਾਈ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਉਮੀਦ ਕਰਨਾ ਵੀ

ਵਾਜਬ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਪਾਰਟੀਆਂ ਕੋਲ ਇਸ ਟੀਚੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਇਹ ਸੱਚ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਚੋਣਾਂ "ਜਿੱਤਣ" ਲਈ ਇੰਨਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਿਉਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ? ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਉਦਾਹਰਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ: ਜੇਕਰ ਕਈ ਲੋਕ ਇੱਕ ਘਰ ਨੂੰ ਰੰਗਣ ਲਈ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਰੰਗ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਕੋਈ ਚਿੱਟਾ, ਕੋਈ ਗੁਲਾਬੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਸਲੇਟੀ ਰੰਗ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਉਹ ਸਾਰੇ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਘਰ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਟੀਚੇ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨਗੇ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਦੁਸ਼ਮਣ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਰਾਜਨੀਤੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਹਿਯੋਗੀ ਭਾਵਨਾ ਕਿਉਂ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਇਹ ਇਸ ਲਈ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਆਪਸੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਸੋਸ਼ਣਕਾਰੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਵਿੱਚ ਬੁਨਿਆਦੀ ਬਦਲਾਅ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਅਸਲ ਤਰੱਕੀ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸੁਧਾਰ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਇਸ ਬਦਲਾਅ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਸਾਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀਆਂ ਕਮਜ਼ੋਰੀਆਂ ਦੇ ਸਰੋਤਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਸੋਚਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਪੂਰੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀ ਜੜ੍ਹਤਾ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਬਦਲ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਪਛਾਣਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਸਥਿਤੀ ਸਾਡੀ ਸਮੂਹਿਕ ਅਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲਤਾ ਦਾ ਸਿੱਧਾ ਨਤੀਜਾ ਹੈ। ਇਹ ਜੜ੍ਹਤਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਂਗੇ। ਦੂਜਾ, ਮੈਂ ਇਕੱਲਾ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਇੱਕ ਅਰਬ ਤਿੰਨ ਸੌ ਮਿਲੀਅਨ ਤੋਂ ਵੱਧ "ਮੈਂ" ਮਿਲ ਕੇ ਅਜੋਕਾ "ਭਾਰਤ" ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਰੇਕ "ਮੈਂ" ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਗੂੜ੍ਹਾ ਸਬੰਧ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਣਗਿਣਤ ਸੈੱਲ ਜੋ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੀਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਸਰੀਰ ਜ਼ਖਮੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪੂਰਾ ਸਰੀਰ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਰਬਾਂ ਸੈੱਲ ਹਮਲੇ ਤੋਂ ਬਚਾਅ ਲਈ ਮਿਲ ਕੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸੈੱਲ ਦੀ ਅਥਾਹ ਉਰਜਾ ਜਦੋਂ ਦੂਜੇ ਸੈੱਲਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਅਥਾਹ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ਾਲ ਭੰਡਾਰ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਅਣਜਾਣ ਹਾਂ।

ਜਦੋਂ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਨਗੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਇੱਕੋ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਪੂਰਕ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਸਾਡੀ

ਸਮੂਹਿਕ ਚੇਤਨਾ ਜਾਗ ਜਾਵੇਗੀ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਆਦਰਸ਼ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ, ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਲਈ ਕੋਈ ਥਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੇ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਮੱਸਿਆ ਸਾਂਝੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਸੀਂ ਵੀ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਹਰ ਸਮੱਸਿਆ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਾਂਗੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਤੇ ਵੀ ਭੁੱਖਾ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ਇਹ ਇੱਕੋ ਸਮੇਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਤੋਂ ਨਫਰਤ, ਈਰਖਾ ਜਾਂ ਜਲਣ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਦੁਨੀਆ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਤਾ ਦੇ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਸਰਵਉੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪੈਸੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਗੌਣ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਸਲੀਅਤ ਵਿੱਚ ਇਸਦੇ ਉਲਟ ਸੱਚ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਸੁਚੇਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ 'ਤੇ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਨੁੱਖਤਾ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਪੈਸਾ ਵੀ ਨਹੀਂ। ਕਿਉਂਕਿ "ਲੋਕਤੰਤਰ" ਇੱਕ ਗਲਤ ਨਾਮ ਹੈ, ਆਓ ਅਸੀਂ ਇਸ ਆਦਰਸ਼ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਨਾਮ ਦੇਈਏ। ਕਿਉਂਕਿ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਹੋਂਦ ਇੱਕ ਦੇਸ਼ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਬੰਗਾਲੀ ਵਿੱਚ "ਗਣਸੱਤਾ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਕਾਢ ਕੱਢੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ, ਲੋਕ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੇ ਹਰ ਪਹਿਲੂ ਵਿੱਚ ਸਰਵਉੱਚ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਣਗੇ।

ਕਥਿਤ "ਲੋਕਤੰਤਰ" ਵਿੱਚ, ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੂਮਿਕਾ "ਵੋਟਰਾਂ" ਜਾਂ "ਚੋਣਕਾਰਾਂ" ਤੱਕ ਘਟਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਨ ਦੀ ਅਸਲ ਸ਼ਕਤੀ "ਚੁਣੇ ਗਏ" ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਕੋਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਨੁਮਾਇੰਦੇ "ਚੁਣੇ" ਜਾਂਦੇ ਹਨ—ਭਾਵੇਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਜਾਇਜ਼ ਜਾਂ ਨਾਜਾਇਜ਼—ਉਹ ਪ੍ਰਣਾਲੀ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਕੰਟਰੋਲ ਹਾਸਲ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਲੋਕ ਆਪਣੀ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਦੇ ਸਿਰਫ ਚੁੱਪ ਚਾਪ ਦੇਖਣ ਵਾਲੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਗਣਸੱਤਾ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਲੋਕ ਚੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਗੇ। ਚੋਣ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਸੇਧ ਨੂੰ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ

ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਇੱਕ ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਨੁਮਾਇੰਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਚੋਣਕਾਰਾਂ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ 'ਤੇ ਹੀ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਣਗੇ, ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਜੜ੍ਹ ਤੋਂ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਣਗੇ। ਅਜਿਹੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵੀ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਬੈਠੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੰਦੇਸ਼ ਭੇਜ ਕੇ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸੁਧਾਰ ਕਰੇਗੀ।

ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਗਣਸੱਤਾ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਸਾਡਾ ਹੋਂਦ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਭਲਾਈ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਜਾਂ ਹੇਠਾਂ ਨਹੀਂ ਹਾਂ; ਹਰ ਕੋਈ ਬਰਾਬਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਸਾਡੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਅਰਬਾਂ ਸੈੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਪੈਰ, ਦਿਮਾਗ ਅਤੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਹਰ ਦੂਜਾ ਹਿੱਸਾ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਸੈੱਲਾਂ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਰਾਬਰ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਸਦਭਾਵਨਾ ਮਨੁੱਖੀ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਹੈ। ਕਾਰਨ ਸਧਾਰਨ ਹੈ: ਅਨਾਦਿ ਕਾਲ ਤੋਂ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕਜੁੱਟ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਲਈ, "ਰਾਜਿਆਂ" ਦੁਆਰਾ ਸਤਹੀ ਲੋਬਲਾਂ ਅਤੇ ਵਰਗੀਕਰਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਕਲੀ ਵੰਡੀਆਂ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਅਸਲ ਮਨੁੱਖ "ਵਿਭਿੰਨਤਾ ਵਿੱਚ ਏਕਤਾ" ਦੇ ਗੁੰਮਰਾਹਕੁੰਨ, ਬਹੁ-ਰੰਗੇ ਨਾਅਰੇ ਹੇਠ ਲੁਕਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਅਸਲ ਮਨੁੱਖ ਜਾਗਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੰਟਰੋਲ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਗਣਸੱਤਾ ਸਥਾਪਿਤ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਗਣਸੱਤਾ ਵਿੱਚ ਹੀ ਦੁਨੀਆ ਦਾ ਭਵਿੱਖ ਹੈ।

ਅਜਿਹੀ ਸਮਾਜਿਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ, "ਮੈਂ ਹੀ ਭਾਰਤ" ਨਾਮ ਦੀ ਇੱਕ ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਪਾਰਟੀ ਬਣਾਈ ਗਈ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਯਕੀਨ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇੱਕੋ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਅਸਲ ਰੁਕਾਵਟਾਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਤਰੱਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ। ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਜੁੜੋ, ਅਤੇ ਆਓ ਅਸੀਂ ਇਕੱਠੇ ਅੱਗੇ ਵਧੀਏ। ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਭਵਿੱਖ—ਜੋ ਸਾਡਾ ਭਵਿੱਖ ਵੀ ਹੈ—ਉਸੇ

ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਅਸੀਂ ਇਸਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ—ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ—ਭਾਰਤ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮੈਂ ਹੀ ਭਾਰਤ!

ਮੈਂ ਹੀ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਅੰਸ਼

ਧਾਰਾ II: ਟੀਚੇ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼

ਪਾਰਟੀ ਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਟੀਚਾ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ ਭਾਰਤ ਦੀ ਸਮੁੱਚੀ ਆਬਾਦੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਜੋੜਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕੁਦਰਤੀ ਮਨੁੱਖਾਂ ਵਜੋਂ ਹੀ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜੋ ਹਰ ਪੱਖੋਂ ਬਰਾਬਰ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਧਰਮ, ਨਸਲ, ਜਾਤ, ਲਿੰਗ, ਸਮਾਜਿਕ ਸਥਿਤੀ ਆਦਿ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਬਾਹਰੀ ਅਤੇ ਨਕਲੀ ਭੇਦਾਂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਦਾ ਲਈ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਕੇ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।

ਪਾਰਟੀ ਪੱਕਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਦੁੱਖਾਂ ਦਾ ਮੂਲ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਫੈਸਲੇ ਲੈਣ ਦੀ ਮੁੱਖ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਕੁਝ ਲੋਕ ਬਾਕੀ ਆਬਾਦੀ ਨੂੰ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਿਰਫ਼ ਸੰਖਿਆਵਾਂ ਵਜੋਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਨੁਸਾਰ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਚਲਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਕਈ ਦਹਾਕੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਠੋਸ ਬਦਲਾਅ ਪੈਦਾ ਕੀਤੇ ਬੀਤ ਗਏ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਉੱਚਾ ਸਮਾਂ ਹੈ ਕਿ ਲੋਕ ਖੁਦ ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਸਿੱਧੀ ਕਮਾਂਡ ਸੰਭਾਲਣ ਤਾਂ ਜੋ ਭਾਰਤ ਹਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਉੱਤਮਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕੇ।

ਸਿਰਫ਼ ਮਨੁੱਖੀ ਵਸਨੀਕਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਨਾਲ ਹੀ, ਇੱਕ ਖੇਤਰ ਇੱਕ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਦਾ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਵਸਨੀਕ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਭਾਰਤ ਦਾ ਸਮਾਨਾਰਥੀ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਅਹਿਸਾਸ ਨਾਲ ਕਿ ਉਹ ਖੁਦ ਭਾਰਤ ਹੈ, ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਰਾਸ਼ਟਰ ਨਿਰਮਾਣ ਦੇ ਪਵਿੱਤਰ ਕਾਰਜ

ਵਿੱਚ ਸਹਿਜਤਾ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਦਾ ਅਥਾਹ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਪਾਰਟੀ ਦਾ ਨਾਮ "ਮੈਂ ਹੀ ਭਾਰਤ" ਹੈ।

ਇਸ ਕੇਂਦਰੀ ਥੀਮ ਦੁਆਰਾ ਸੇਧਿਤ ਹੋ ਕੇ, ਪਾਰਟੀ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰੇਗੀ:

ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਤਿਕਾਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਨਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਇੱਕ ਸਾਂਝੀ ਵਿਰਾਸਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਧਰਤੀ ਦੇ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਸ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਚੱਲੇਗਾ;

ਕਿ ਗਰੀਬੀ, ਅਨਪੜ੍ਹਤਾ, ਸਮਾਜਿਕ ਵਿਤਕਰੇ ਆਦਿ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਤੱਤ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ੋਸ਼ਣ ਲਈ ਸਦਾ ਲਈ ਅਧੀਨ ਰੱਖਣ ਲਈ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ;

ਕਿ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਨੂੰ ਗਰੀਬ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਗਰੀਬ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸਦੇ ਉਲਟ, ਉਹ ਦੌਲਤ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਸਰੋਤ ਹੈ;

ਕਿ ਕਥਿਤ "ਕਾਨੂੰਨਾਂ" ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਬਸਤੀਵਾਦੀ ਸ਼ਾਸਨ ਦੌਰਾਨ ਪਰਜਾ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮ ਬਣਾਉਣ ਦੇ ਉਪਕਰਣ ਅਜੇ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਆਪਣੀਆਂ ਖੂਨ ਚੂਸਣ ਵਾਲੀਆਂ ਜੜ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਚੱਲ ਰਹੇ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੁਤੰਤਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ; ਅਤੇ

ਹੋਰ ਇਹ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦਾ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦਬਦਬਾ ਦੇ ਸਾਧਨ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਮੈਂ ਹੀ ਭਾਰਤ ਹਰ ਪੱਖੋਂ ਭਾਰਤ ਦੇ ਹਰ ਵਸਨੀਕ ਨੂੰ ਕਿਰਪਾ ਕਰਕੇ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਅਤੇ ਤਾਕਤ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਆਤਮਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਣ ਦਾ ਸੱਦਾ ਦੇ ਕੇ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸਮਾਜਿਕ, ਆਰਥਿਕ, ਰਾਜਨੀਤਿਕ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਨੂੰ ਬੁਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲਣ ਵਿੱਚ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਸਹਾਈ ਹੋਵੇਗਾ।